

„Prosíme cestující letu číslo 542 do Bombaje, aby se dostavili k východu číslo 7. Poslední výzva.“

Věta, jíž se čtveřice kamarádek obávala. Ty, co zůstávaly v Paříži, cestovatelku horečnatě oboustoupily.

„Máš pas, drahoušku?“

„Ano, Simonko.“

„Do kapsy ruksaku jsem ti dala mandle,“ špitne Rosalie.

„Jsi anděl. S tím určitě vydržím, kdyby letušky stávkovaly a odmítly roznášet občerstvení.“

Na letiště dorazily příliš brzy, vypily několik šálků kávy, nedotkly se croissantů ani šuketek, bavily se o nej-různějších hloupostech a pak zmlkly. A ve chvíli, kdy se loučily, měly najednou na srdci tisíc důležitých věcí. V momentě, kdy se jedna nadechuje, se slova ujímá druhá a vzápětí ji střídá třetí, které se už hodinu chce čurat – teď je ovšem příliš pozdě, nechce riskovat kilometry

chodeb a propást odlet. Rozpoutá se smršť rad a dotazů. „Při vzletu žvýkej žvýkačku. Nekoupej se v Ganze. Pij balenou vodu. Přivez nám čtyři sáří. Bacha na zelené curry. Na přechodu dávej přednost posvátným kravám. Jestli tam bude příliš velký rámus, dej si do uší špunty. Kolik má Indie obyvatel? Kolik tam chodí naháčů zakrytých akorát kouskem látky? Dej o sobě vědět, aspoň že jsi dobře dojela. Vrať se nám zpátky.“

„Děvčata, musím vám připomenout, že je mi sedmačtyřicet.“

„Jasně, ale poprvé odjíždíš daleko.“

Vtom se vedle nich bůhvíodkud vynoří dvojice, muž a žena propletení v objetí. Uprostřed velké přeplněné haly nevidí najednou nic než ty dva. Oba v bílém, ze zcuchanými vlasy, spojenými ústy, nádherné, jako jedno tělo se čtyřma rukama. Čtyřma rukama, které pronikly na známé území a vzájemně se hladí a zachycují. Vzdalují. Dva centimetry. Šeptají. Zapadají do sebe ještě těsněji. Ženy přemýšlejí, jestli jsou slova, která si říkají, láskyplná, bojovná nebo útěšná. Jestli odjíždí on a ona zůstává, nebo je tomu naopak. Jestli se opouštějí navždycky. Nebo se třeba ještě nerozhodli. Nevědí.

„Málem jsem zapomněla, tohle ti posílá Královna. Až se octneš na nějakém roztomilém místě, vzpomeň si na nás a zasaď je.“

Carla vezme pytlík s bambusovými semeny.

„Dávejte nám na ni pozor.“

„Jak to jenom půjde. No tak už běž,“ pobízí ji Simone. A naposledy ji obejmě.

Giuseppina se Carle podívá přímo do očí.

„*Buon viaggio!*“

„No ne! Tak přece se našla jedna, kterou napadlo to říct. *Grazie bella!*“

Rosalie dobrodružku pevně stiskne.

„Nezapomeň na nás.“

Co nejdéle ji sledují pohledem jako všichni, kdo vyprovázejí milovanou bytost, která se nadlouho vydává na konec světa, v naději, že si to rozmyslí. Což se nikdy nestane. Carla se otočí, usměje a zmizí.

Simone cosi datluje do mobilu. Volá té, která zůstala v pátém patře domu.

„A je to, odjela i s bambusovými semeny, vracíme se domů.“

Družně táhnou letištní halou tempem, které udává kulhající Giuseppina. Po nerozlučné dvojici už ani nevzdechnou, neslyší, jak žena křičí, že nadváhu zavazadel nezaplátí, míjejí je, ani je nevnímají uprostřed mamin svalených na lavičkách čekárny, děcek mačkájících plyšáky a dospělých přilepených ke svým tabletům. Nemluví, zato je spojují jejich paže a společná myšlenka.

Usazují se na předním sedadle lehké dodávky. To zadní je sotva vidět pod kulatými stolky na jedné noze, křesly a obrazy. Zůstaly by pohromadě vpředu, i kdyby bylo prázdné.

„Vzpomínáte, jak Carla tenkrát přišla...“

„Měla drdol a červené brýle.“

„A ohromný kufr.“

„Zapomněly jste na andulku Traviatu!“

„Jaká tragédie!“

„A na Jeana-Pierra, co se producíroval jako páv!“

„Slupl ji jako malinu!“

„Carlin řev slyšela celá čtvrť.“

Traviatu pohrbily pod hortenziemi. To Královna ještě chodívala ven. Složila pro ně báseň, svoji verzi haiku, a přednesla ji před záhonem.

*Pták odchází do oblak
na klidném modrém nebi
v slunný jarní den.*

Carla se svým ohromným kufrem a prázdnou klecí se chtěla otočit na podpatku a odejít. Rosalie jí tehdy udělala ajurvédskou masáž na čele a Simone usmažila jablečné koblíhy. To byl její oblíbený moučník. Zůstala čtyři roky. Pak, zhruba před měsícem, jim oznámila, že odjíždí do Indie a že našla někoho, kdo se jí postará o byt. Nemusejí se obávat, je to fajn děvče.

„Ta nová se jmenuje Juliette.“

„A kdy se nastěhuje?“

Giuseppina zvyšuje o stupeň tón.

„Do tohohle domu se nechodí jako do mlejna. Doufám, že z ní nebudeme mít hlavu v pejru.“

Rosalie se usmívá.

„Umět se přizpůsobit štěstí není dáno každému.“

„Vždyť je to v pohodě. Žiješ u nás. Nic se ti nemůže stát,“ uklidňuje ji Simone.

„Kromě toho, že klopýtneš a svalíš se,“ odvětí Giuseppina.

„Aspoň tě neskolí lásky žal,“ uzavře Rosalie.

Ostatní se smějí.

„Brzdi, naskočila červená!“

Giuseppina zapíná rádio. Spouštějí okna a zpívají z plných plic. Giuseppina zná slova nazpaměť, ostatní se tak jenom tváří: „*Lasciatemi cantare... con la chitarra in mano... lasciatemi cantare... sono un Italiano...*“*

Dopravu zdržuje zácpa u Bagnoletské brány. Není proč spěchat. Nečekají je žádné děti, žádní muži. Nejvýš Jean-Pierre.

„Giuseppino, vezmeš nás někdy tam k vám?“

„Hmmm,“ zabručí dotázaná.

„Tak ráda bych viděla Syrakusy.“

„Hmmm...“

„Je tam teplo.“

„Tak dobře. Vezmeme si moji dodávku. Pokusím se ji vyprázdnit.“

Simone se zavrtí.

„Mohly bychom nabrat nějakého stopaře.“

Rosalie jí položí ruku na paži.

„K čemu by to bylo? I kdyby byl krásný jako den, stejně bysme ho nemohly unést a vzít si ho k nám domů.“

„Občas na to nařízení zapomenu,“ přizná se Giuseppina.

„Jak můžeš na něco takového zapomenout, Giu?“

„Protože pokud jde o chlapy, ty ode mě kolem dokola dělí bezpečnostní pás.“

„Myslíte si, že nás na Sicílii doprovodí Královna?“ zeptá se Rosalie.

„Přece víš, že od svých bambusů se nehne na krok. Z domova už nevytáhne paty. Teda kromě dne, kdy bude muset odejít.“

---

* *L'Italiano* od Tota Cutugna

Rosalie zeslabuje hudbu. Otáčí se k ostatním:

„Jsou otázky, na které bych odpověď raději neznala.“

Giuseppina zaparkuje před domovní mříží. Všechny tři vystupují. Simone kyne sousedovi, který je sleduje zpoza záclony.

„Pan Barthélémy je na vartě.“

„Ten nás nekousne,“ dodá Rosalie.

Giuseppina se postaví před ostatní a zvedá prst.

„Bacha, děvčata! Mějme se na pozoru přede všemi. Od prvního po poslední.“